

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Vita Beati Aloysii Gonzagæ E Societate Iesv,
Ferdinandi S. Rom. Imp. Principis, Marchionis
Castilionensis F. Natu Maximi, Libri Tres**

Cepari, Virgilio

Coloniæ Agrippinæ, 1608

c. 9. Reuertitur in Italiam consilium eius varie oppugnatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43934

118 DE VITAB. ALOY. GONZ.

dijt , atque ita denique confecta res effi,
vt alter alterius voluntati concederet.

CAPVT NONVM.

REVERTITVR IN ITALIAM
*consilium eius variè op-
pugnatur.*

ANno M. D. LXXXIV. cū Ioannes
Andreas Auria nuper à Rege Catho-
lico, mari cum summa potestate præfectus,
cum triremibus in Italiam cogitaret, vi-
sum est Ferdinando Marchioni se, coniu-
gem, filios, eodem iisdem nauibus depor-
tare. cum inibi esset vt conscenderent, P.
Gonzaga Generalis, iam suis iustrandæ fa-
miliæ, alijsque, quæ in Hispania habebat,
negotijs perfunctus, comitem se illius nauig-
ationis præbuit. Non satis possim ex-
plicare dicendo, quam lætam sibi propi-
tiamque fortunam tulisse existimaret A-
LOYSIVS, vt tanti patris societate fruere-
tur. in quem quoties conijceret oculos, e-
gregium sibi videbatur religiosæ vitæ, se-
ueriorisque disciplinæ specimen intueri.
Ac mihi postea memorauit, se quo eius e-
xemplis proficeret, mores eius, actiones

que singulas per diligentem attendisse, talemque comperisse, qui Generalis Observantium nomen, ac munus magno virtutum numero, illustribusque ad exemplum vivendi institutis, præclare tueretur. Porro in quam veram certisque nixam rationibus opinionem de hoc viro ALOYSIVS eo itinere venerit, clarius etiam enituit, postquam ille primùm Cephaloëdis in Sicilia, ac nouissimè Mantuæ Episcopus est renunciatus. Iam enim religiosè sancteque in eo dignitatis gradu semper est versatus, ut iam inter omnes notos, eiusque consuetudine aliquando vltos constet, eum priscorum Episcoporum sanctitatis gloria præstantium vestigia insistere, ac merito suo omnibus, qui è religiosis familijs ad Ecclesiæ magistratus euehantur, proponi posse ad imitandum. Quod pluribus demonstrarem nisi tanti Antistitis, qui dum hæc scribo etiamnum vivit, modestissimum, ac perquam de seipso demissè sentientem animum offendere vererem. Talis viri consuetudo probitate, innocentiaque affluens iucundam admodum, ac breuem ALOYSIO eam nauigationem reddidit, dum vel de varijs librorum diuinorum locis, vel de purioris vitæ in-

instituti inter se differunt, Aloyfio patrem de ijs quæ in eo genere difficultatem habere videbantur, consulente. Italiam attigerunt mense Quinctili eiusdem anni, cum ALOYSIVS quartum mensem supra annum sextum decimum viuendo vicisset. Sperabat ALOYSIVS se, quamprimum Marchionis patris sui voluntate, animo suo obsecuturum, ac proinde id flagitare non destitit. At Marchio negauit, se id prius posse permittere, quàm vnà cum fratre suo Rudolpho omnes Italiæ Principes, ac Duces suis verbis salutatum iuisset. proinde itineri sese accingeret. Id eo consilio faciebat, quòd speraret illud Religionis sectandæ studium sensim posse hebescere. Dedit ergo se in viam ALOYSIVS cum fratre, numero quoque comitatu, atque omnes ex ordine Italiæ magnates officij causa conuenit. Incedebat Rudolphus, qui necdum omninò è pueris excesserat, splendido vestitu, atque ad eius dignitatem, vt videbatur, accommodato: ALOYSIVS verò pro sua modestia, simplici habitu ex atro panno, quem faiettam vulgus nominat, utebatur, omnem semper inanem elegantiam aspernatus. Nam cum ei Marchio vestes phrygianas tam exquisito apparatu faciendas locauisset, vt vndique auro cooperta

vide-

viderentur, quibus ornatus Infantem Hispaniarum, Ducis Allobrogum coniugem, honoris causa adiret, nunquam deinde, postquam pedem in Italiam intulit, adduci potuit, ut vel semel eas sibi indueret. Castilione item aliquando euenit, ut feminalibus vteretur oppidò laceris, quæ ne à suis cernerentur, ac melioribus mutarentur, pallio cõtegebat; sed fuit cum scalam ascendens, dum elapsam sibi coronam precatoriam, humo tollit, notaretur à moderatore, tam obsoletis feminalibus tectus, ut nõnullibi nudã cutem ostenderent. tum ille: *Domine ALOYSI, inquit, quid tandem agis? tibi tuoq; generi pobrote esse non sentis?* Nec mora. his demptis, alia induere iubet. Ipse veritus, credo, ne rem ad Marchionem perferret, contra nihil hiscere est ausus. In itinere cum esset vel precibus Deo recitandis, vel eius rebus meditandis animum assiduò occupabat, neque stata sua ieiunia, neque vespertinas orationes vnquam intermittebat. Simul hospitium attigerat, in quodpiam se solitarium conclaue seducebat, atque aliquam, ante quam precaretur, Christi cruci affixi imaginem vestigabat; si nulla erat ad manum, carbone, aut atramento crucem sibi pingebat in charta, atq; ante eam procumbens in genua, vnam vel plures horas comprecando, suæque in Deum

pietati indulgendo ducebat. Vbi ad oppi-
 dum aliquod deuenerat, in quo Domus
 esset, aut Collegium Societatis, defunctus
 Principum salutationibus, è vestigio
 Patres visibat, & collegium ingressus, an-
 te omnia rectà in ædem sacram se confe-
 rebat sacrosanctæ Eucharistiæ salutandæ,
 ac deinde, dum tempus ferret, familia-
 ribus Patrum colloctionibus fruebatur.
 Dum ad Ducem Allobrogum officij cau-
 sa adit, duo memoratu digna acciderunt.
 Alterum, cùm Augustæ Taurinorum di-
 uersaretur, in ædibus viri Illustrissimi
 Hieronymi Roborei propinqui sui, qui
 deinde in senatum purpuratorum patrū al-
 lectus est, atque in conclaui quodam es-
 set vnà cum multis nobilibus adolescen-
 tibus, senex septuagenarius, qui forte ad-
 erat, cœpit nonnullos parum pudicos ser-
 mones interiacere. Id nimirū **ALOYSIO**
 bilem mouit, ergo, insigni libertate, sic ho-
 minem aggreditur, *Ecquid, Domine, pudere*
oportuit hominem tam grandi natu, hisque vel
natura vel fortuna dotibus, quibus tute præ-
ditus es, in cœtu horum nobilium adolescen-
tum de hoc genere rerum loqui? Hoc verò est
periculum peccati iniicere, & malo exemplo
esse. ita enim D. Paulus: corrumpunt bo-
nos mores colloquia praua. Hoc dicto,
atque libello pio in manus sumpto, quò
se of-

se offensum ostenderet, ex illo grege, in aliud conclaue proripit. Ita seni illi incussus pudor, reliquis pudicitiae exemplum est praebitum. Alterum fuit, quod cum Hercules Tanus eius auunculus, de eius Augustam Taurinorum aduentu certior factus, eum salutatum venisset, magnopereque rogasset, ut suos propinquos videndi, eisque omnibus gratificandi causa, Cherium, quod nunquam adhuc venerat, una cum fratre concedere dignaretur, ipse inuitanti obsecutus, ad iter petierit. Verum cum his principibus suis nepotibus cohonestandis, idem Hercules epulum apparatus, in quo, ut assolet, etiam saltandum erat, ALOYSIVS principio omni conatu agere ne interesset, deinde multorum precibus fatigatus, qui causabantur, hanc omnem celebritatem eius respectu, atque hilaritatis, ob eius aduentum significandae institutam esse, passus est se in conclaue deduci, in quod magnus virorum feminarumque nobilium numerus conuenerat, cum antea denunciauisset, affuturum se quidem, saltare autem, aut quid aliud facere nolae. idque conuenit. Vix affederat cum surgit una de nobilibus illis feminis, eumque ad saltationem inuitat. Ea re commotus,

ne ver-

ne verbo quidem dicto, quasi necessitate aliqua compulsus, ex eo loco se educit, neque amplius pedem retulit. Non ita multò post Hercules eum quæsitum frustra egressus, ad postreimum, cum aliud agens per famulorum domicilium transiret, videt ALOYSIUM abditum in angulum inter lecticam ac parietem, submissis genibus precantem. quam rem admiratus, nõ sine profectu ad virtutem, nihil interpellare ausus, missum eum fecit. Perfunctus salutationũ officijs, confusus Marchionem statuum promissis, ac sibi missionem daturum, Castilionem reuertit. Sed nimirum longè hæc eum spes fefellit. quippe ille, ne verbum quidem de eâ re ad auribus admittebat, quinimò, quando animum nullo modo inducebat, hanc bono consilio ac non iuuenili quodam impetu, quem dies ipsa fractura esset, voluntatem esse susceptam; omni ope, atque industria adolescentem à primò instituto dimouere nitebatur. Alij præterea viri luculenti, quibuscum ipsi magna necessitudo erat & gratia, improuisis eius animum nec opinatis viribus sunt adorti. Atque in primis Guilielmus Mantuanorum Dux, qui ALOYSIUM præcipuo semper amore dilexerat, Episcopum quendam disertũ hominem, Castilionem, vbi habitabat, ad eum allegauit, qui suis
 verbis

verbis ei denunciaret; Quando solutiorem hanc, profanamque vitam saltidire videretur, at in eorum saltem classe consisteret, qui fortunæ commoda minimè aspernati, Ecclesiæ muneribus funguntur. Maiorem in hoc, quam in eo, quem Religiosi sequantur, viuendi genere, ad res præclaras pro Dei gloria, hominumque utilitate gerendas facultatem suppeditari. Non enim maiorum memoria, neque nostra defuisse viros sanctitate præstantes, in quorum numero censebat Carolum Borromeum Cardinalem illusterrimum, qui cum à sustinendis Ecclesiæ negotijs minimè refugissent, plus illi quàm multi mancipati cœnobijs homines profuerint. Ad extremum operam illi omnem suam, & fauorem ad aliquem huius generis honorem consequendum pollicebatur. Episcopus magna dicendi vi, accommodatis ad persuadendum rationibus partes suas præclarè egit. At ALOYSIUS postquam prudenter responderat ad singulas, obnixè illum orauit, vti Duci pro perpetuo eius in se amore, quo item impulsus sua nunc sibi studia tam prolixè profiteretur, magnas gratias ageret. Se quemadmodum cæteris se præfidijs ad honores, quæ ex sua gente potuerit petere, sponte nudasset, ita hoc etiam se adiuumentum, quod tam copiosè sibi à Duce offerretur,

tur,

tur illi libenter remittere. Sanè ad optandam Societatem vel ea potissimum ratione perductum esse, quod illa omne hoc honorum genus repudiet. Sibi enim certum esse, nihil dum viueret, in suo ære præter Deum, habere velle. Alterum in ALOY-SIVM impetum fecit Alfonsus eius patruus, cui in ditionem Castellæ Godefredi successurus erat, qui cum multa similia atque dux proposuisset, similia itè tulit responsa. Alius item ex eadem Gonzagarum familia magna vir auctoritatis, multis ad eius infringendum propositum allatis, eò tandem flexit ut de Societate detraheret, auctorque illi esset, ut quando seculum fugeret, præterita Societate, quæ in eius medio versetur, ad Cappucinos, Carthusianos, aut aliam familiam migraret, ab his occupationibus remotam. Crediderim equidem ea mente hæc ab illo dicta esse, ut si ALOY-SIVS de voluntate sequendi, quod delegerat animum demutasset, eius inconstantia infimulandi, totius illius consilij peruertendi locum haberet. At certe, quod magis deinde in facili fuisset, à cæteris eum Religiosis familijs, quippe quibus propter virium, & valetudinis imbecillitatem par esse non posset, eum absterre. Aut denique, quod ex cæteris familijs facilius ad aliquem dignitatis in Eccle-

Ecclesia gradum educi posset. Ad hæc A-
LOYSIVS breuiter respondit, se quidem
minimè intelligere quam alia via, quàm
Societatem ineundo longius se à mundi
rebus posset disiungere. Si enim mun-
di nomine diuitias significare velit, in
Societate, vbi nemini proprium quic-
quam habere fas sit, accuratum pauper-
tatis studium vigere. Sin verbo mundi
titulos honoris ac dignitatis subijceret, ad
eos item Societati suscepto voto, quo se
neque prensaturos, neque delatos ad se
(quod à compluribus Regibus, atque Prin-
cipibus sæpe factum est) honores, nisi im-
perante pro potestate Pontifice, accepturos
esse profitentur, iter obstructum esse.
Ita & virum illum illustrem tacere com-
pulsit, & cæteris ad quos rei fama manauit,
satis ostendit, eam sibi haustam diuini-
tatis sententiam stare. Alios præterea ad
eius animum tentandum, atque inprimis
Ioannem Iacobum Archipresbyterum Ca-
stilionensem, cuius apud ALOYSIVM gra-
uis erat authoritas, submisit Marchio, qui
illi suaderet ne Marchionis insignia pa-
triæq; gubernacula recusaret. At ALOY-
SIVS tanto argumentorū pondere homi-
nem oppressit, vt ille deserta patris legatio-
ne, pro filio niteretur, atq; eius animum à
Deo, ad res mortales missas faciendas, instin-
ctum

ctum

etum esse, probare Marchioni studeret. Ac
 fuit tam præclara eius de ALOY SIO opi-
 nio, postquam ille suorum eum arcanorū
 participem fecit, nunquam ut postea vllum
 prædicandæ eius sanctitatis finem fecerit,
 Parum verò Marchioni fuit tanta industria
 oppugnasse filium. Virum insuper Religio-
 sum ante alios sibi amicum, qui tum insig-
 ni in concionibus eloquentiæ fama flore-
 bat, ac postmodum Ecclesiæ cuiusdam an-
 tistes factus, in eo munere naturæ cōcessit,
 etiam atque etiam orauit, uti sua causa filiū
 omnibus viribus adortus ab incepto de-
 terrere vellet; Ille non tam voluntate, quā
 quòd Marchionis mandatum defugere nō
 auderet, id muneris in se susceptum quanta
 potuit contentione, & eloquentia gessit,
 sed nimirum operam lusit, ergo cū po-
 stea Cardinali cuidam præcipui nominis,
 adolescentis constantiam dilaudaret, his
 ferè vsus est verbis: *Diaboli partes apud hunc
 adolescentem agendas mihi imposuerunt. eas,
 quia necesse erat, quanto potui studio, & inge-
 nio sustinui. verum nec hilum profeci: stat im-
 motus, & inconcussus: percelli nequit.* Marchio
 ratus tot oppugnationibus minimum in-
 clinatum esse ALOY SII animum, cū po-
 dagra laborans lecto teneretur, exploran-
 di causa eum accitum ad se, percunctatur:
 Quid tandem ipsi nunc sit animi? Ille re-
 ueren-

uerenter quidem, sed tamen disertè respōdet. In animo sibi esse, ac semper fuisse, in ea, quam dixisset, Religione, Deo seruire. Hoc responso vchementè incensus Marchio minaci vultu, aculeatis verbis, eripere se è suo conspectu iubet. **ALOYSIVS**, hoc dictum, imperium interpretatus, secedit in cœnobium S. Marię cognomento Fratrum Franciscanorū, quibus à soleis ligneis vulgus nomen fecit, primo à Castilione lapide. Iacet hoc cœnobium secundum elegantem iucundumque lacum, quem aquę ex amœnis illis collibus labentes, artificiosis obiectaculis coërcitę efficiunt; exstructum èo loci, quem olim in pretio habitum fuisse, fidem etiam faciunt tum quædam cryptoporticus antiquo opere tessellato ornata, tum scatebra salutarium aquarum, quę per subterraneos canales vetusto ite opere affluunt, ac sub domicilium, quod ad suum liberumque suorum secessum Ferdinandus Marchio ædificauit, emicant, atq; prorumpunt in peruenustum fontem. In hoc domiciliū semigravit **B. ALOYSIVS**, quò cum lectum, libros, cæterumq; cubiculare instrumentum apportari mandasset, vitam instituit ab hominum oculis longè remotam, crebrius in die flagris in se animaduertere, tempus omnè precibus conterere, cum interea nemo hæc, ne grauiore iracundi-

iracundia cōmoueretur, ad Marchionem
 deferre auderet. Cis aliquot dies Marchio,
 quem podagra adhuc lecto affixum tene-
 bar, sciscitatus est, Quid ALOY SIO factum
 esset? vbi cognouit illum in eo, quem dixi,
 Monasterio versari, cōfestim reuocari iu-
 bet atq; in cubiculū accersitū multis acer-
 bē dictis onerat, ac reprehendit, quòd suo
 iniussu, quòd, vt aiebat, maiori se cōtemptu
 irritaret, domo egredi esset ausus. ALOY-
 SIVS sedatè & reuerenter; se verò, respon-
 dit eò abiisse, quod se ei mandato quo se
 suo conspectu auferre iussus esset, obtem-
 perare crederet. Perrexit Marchio plures
 in eum verborum terrores, minasque ia-
 ctare, ac denique in sua se conclauiā reci-
 pere iubet. tum ALOY SIVS, *Quia sic iubet*
inquit, vado. Cubiculum ingressus, clausis for-
 ribus, ante Christi crucifixi imaginem,
 supplex Deo accidit, atque ibi constantem,
 fortemque in tam aduersis rebus animum
 postulanti vbertim iuere lachrymā. la-
 chrymas diuturna sui verberatio consecu-
 ta. Interea loci Marchio in cuius pectore
 naturalis in filium amor, cum conscientia
 pugnabat, quoniam & Dei numen violare
 metuebat, neque tamen sibi imperare po-
 terat, vt tam caro, scitoque filio se ipse or-
 baret, veritus ne tam acerba obiurgatio-
 ne esset turbatior, facti prope pœnitens,
 Præsi

Præsidem oppidi, qui in proccetone operiebatur, accitum explorare iubet, quid rerum agat ALOYSIVS. Is in cubiculi vestibulo cubicularium offendit, qui homini denuntiat, ALOYSIVM observata ianua, se interpellari vetuisse. At Præsides cum sibi negotium datum esse diceret à Marchione, ut quid ille ageret, observaret, accedit ad ianuam, ac se exclusum sentiens, eam inter rimas pugione modicè perforat. Hac aspicit ALOYSIVM nudato tergo coram crucifixi effigie, nudis item genibus nixum, lachrymantem, atq; in se verberibus sævientem. Commotus hoc spectaculo Præsides, & quodam pietatis sensu mollitus, manantibus per ora lachrymis ad Marchionem redit, negatque eum amplius ALOYSIVM à Religione, cui se addicere destinasset animo, reuocare, conaturum; si quid ille rerum gerat, aspiceret. Interrogatus quid tandem vidisset, & quid ita fleret: se verò ea vidisse respondet quæ nemo intuens à lachrymis temperare possit. simul rem omnem Marchioni attolito, vixque homini quod diceret credenti, denarrat. Postridie eadem hora, ex composito, quid gereretur certior factus, in sella ad eius cubiculum, quod in eadem cum suo contignatione positum erat, se deferri iubet, ac per foramen, quod

iam patebat, filium denuò plorantem, & pœnas spõte exsoluentem videt. Huius rei aspectus sic permouit hominem, vt aliquãdiu inibi stupore defixus, & quasi alienamente staret. Postmodum verò re dissimulata strepitũ fieri, & pulsari fores imperat, Dehinc ingressus cum cõiuge, pauimentũ cõpluribus è verberatione, sanguinis guttis respersum, & locum, quem genibus presserat, lachrymis, quasi affusa aqua permadentem offendit. Hoc spectaculũ, & quotidianæ preces, quibus ei instabat filius, tandem perpulerunt, vt ei licentiam dare quod optabat exequendi, animum induceret. Ergò scriptis Romã litteris, Scipionem Gonzagam virum Illustrissimum, qui tum quidẽ erat Patriarcha Hierosolymorum, deinde verò Cardinalis creatus est, rogat, vti suo nomine filium suum natu maximum, hoc est, vt ipse aiebat, rem omnium sibi carissimam, & in qua maximas spes suas cõstituerit, Præposito Generali Societatis Iesv, qui iam id temporis erat P. Claudius Aquauia Ducis Adrianorum filius, offerre dignaretur, & simul exquirere, quonam cum adponẽdum Religionis tyrocinium proficisci vellet. Respondit Præpositus Generalis, quod tale negotiũ poscere visum est, ac tyrocinio multis de causis nõ aliam sedem, quàm Romam designandam esse censuit.

fuit. Hic tam optatus nuncius incredibili gaudio ALOYSIVM extulit, neque se tenuit, quin per litteras de tanto beneficio Patri Generali immensas gratias ageret, & quasi paria magnitudini affectus verba nulla reperiret, se denique totum ei daret. Pater Generalis incensus tanto pietatis sensu litteris mirifice lætus, rescripsit se eum in filium accipere, & præstolari. Secundum hæc, de abdicatione insignium Marchionis, quæ, ut alibi dictum est, nominatim ipsi à Cæsare pridem decreta erant, agi coeptum. Marchioni igitur optanti, ut ijs Rudolpho alteri natu fratri cederet, libenter assensus, ut maturaretur urgebat, ipsisque qua vellent verborum formula abdicationis tabulas perscriberet, permittebat. Quicquid in ea re Marchioni visum esset, sibi volenti fore, dum, re quamprimum confecta, ipse rebus omnibus mortalibus solutus, ad religionem euolaret. Confectæ ergo sunt tabulæ ea formula, ut ALOYSIVS omni paterna ditione, & clientelaribus opibus, quæ ad eum hereditate venirent, se abdicaret, atque ex omni copia, in præsentem quidem duo scutorum millia, quibus prohibitu vteretur, in numerato: in posterum verò, dum viueret, in singulos annos quadringentos scutatos sibi haberet. Hæc formula, postquam, ne quid in ea ambiguum,

aut liti opportunum resideret, tum varij
iuriconsultis, tum Senatui Mediolanensi
inspicienda data est, ad extremum in Re-
giam Cæsaris est transmissa, sine cuius au-
thoritate, quòd omnis horum Principum
ditio libera, iure optimo ac Cæsareo est;
hæc transcriptio fieri nequibat. Cæterum,
vt Cæsar eius author fieret, plurimum con-
tulit Leonora Austria Mantuæ Dux, cuius
opem, quam præstare poterat, & verò in
hoc negotiorum genere velle solebat, eni-
xè ALOYSIVS implorarat. Quòd verò in
hac etiam causa operam suam navarit, me-
morizæ proditum est in eius vita, quæ ty-
pis est mandata, in cuius libro tertio, capi-
te quinto, hæc leguntur. *Acciderat, vt ad-
lescens quidã illustrissimus, sue stirpis maximus,
& Marchio, instinctu diuino fortuna bonis, ne-
quicquam hominibus contra vitentibus, se exue-
repararet. huic cum ante necessariò à Cæsare
obtinendum esset, vt sibi clientelari ditione fratris
suo natu minori cedere liceret; Leonora, ad quæ
ille confugerat, causa omni diligenter expensa,
atq; eius, qui se fortunis expedire cupiebat, ve-
dole comperta, non solum illi stimulos addi-
dit, vt vocanti se Deo morem gereret: verum
etiam litteris ad Rudolphum imperatorem me-
potem suum accuratè scriptis, quod poposce-
rat, perfecit. Inde factum est, vt huic tam sancti
desiderio adolescens, obsecutus paucis post annis*

*vita functus, eo quem tenuerat, sanctè viuendè
cursu, ad fruendam cœlestium felicitatem de-
latus sit.*

CAPVT DECIMVM.

*MEDIOLANVM NEGOTIO-
rum caussa mittitur, & quæ
ibi sint gesta.*

MArchioni, dum expectatur donec
abdicationis Cæsar author fieret,
interea graua quædam negotia Mediolani
inciderunt, quibus cum ipsimet per poda-
gram interesse non liceret, ALOYSIVM,
cuius prudentiæ, atque iudicio plurimum
confidebat, mittere decreuit. Neque sanè
fallebatur. Etenim cum multa illi negotia
cû pluribus principibus à patre sint impo-
sita, omnia egit & confecit ex eius animi
sententia. Profectus ergo Mediolanum ad
exequendum patris imperium, octo no-
uemve mensibus, quibus ibi morari co-
actus est, res illas, quamuis difficiles at-
que perplexas tanta prudentia, ac dexte-
ritate gessit, vt ad optatum patri exitum
peruenerint. Neque verò non ipsemet etiã
aliquem huius temporis fructum cepit.
Absolutis siquidem, vt ante diximus, in
Hispania Logicæ studijs, Mediolani, in
Collegio Brerano Societatis IESV, rerum